

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 24 marca 2015 r.

Powód D. C. w dniu 26 sierpnia 2011 roku wystąpił przeciwko pozwanej W. Sp. z o.o. z siedzibą w W. z żądaniem zwolnienia spod egzekucji, prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla (...), w sprawie o sygnaturze (...) przeciwko dłużnikowi P. Sp. z o.o. z siedzibą w W., dwóch maszyn drukarskich – ploterów solwentowych – R. P. (...) o numerach fabrycznych (...) i (...). Powód podniósł, że zajęte w postępowaniu egzekucyjnym maszyny drukarskie nigdy nie stanowiły własności dłużnika. Wskazał ponadto, że sam jest ich właścicielem, gdyż nabył je dnia 6 kwietnia 2011 roku od spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., która to uprzednio w dniu 28 marca 2011 roku nabyła je od spółki A. z siedzibą w N. na C.. Spółka A. zaś zakupiła wspomniane urządzenia od autoryzowanego przedstawiciela firmy R.. Do pozwu dołączono dwie faktury VAT wystawione w dniu 1 kwietnia 2010 r. przez P.H.U. (...) K. K. na rzecz A. z siedzibą w N. oraz w dniu 6 kwietnia 2011 r. przez L. Sp. z o.o. z siedzibą w W. na D. C. wraz z dowodami uiszczenia. (pozew k: 7 – 29)

Pozwana W. Sp. z o.o. z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa. Pozwana zakwestionowała rzetelność i prawdziwość dołączonych do pozwu dokumentów księgowych podnosząc, iż pełnomocnik A. przesłał pozwanej dwie nie podpisane przez wystawcę faktury o identycznych numerach i datach wystawienia a określających zupełnie inny przedmiot sprzedaży. Ponadto pozwana zwróciła uwagę na fakt, iż przedstawione faktury dokumentują wewnątrzspółnotowe nabycie towarów z zerową stawką podatku VAT, co oznacza, że stosownie do przepisów podatkowych, objęte nimi towary nie powinny znajdować się na terytorium państwa zakupu. Powód zaczął posługiwać się numerami seryjnymi maszyn dopiero po otrzymaniu od Komornika protokołu zajęcia ruchomości, w którym były one opisane, natomiast wcześniej pomimo licznej korespondencji z pozwaną nigdy ich nie podawał w celu identyfikacji zajętych maszyn. Pozwana podniosła, że powód nie wykazał w jaki sposób własność spornych urządzeń przeszła na L., która miała następnie przedmiotowe maszyny odsprzedać powodowi, wobec czego zdaniem pozwanej nie można stwierdzić czy są to te same maszyny do własności których przyznawała się A.. Pozwana zaznaczyła przy tym, powołując się na dokumenty zebrane w toku postępowania egzekucyjnego, że zarządzającym A. jest L., w związku z czym sprzedaż maszyn drukarskich byłaby czynnością dokonaną z naruszeniem art. 108 k.c. stosowanym w drodze analogii do organów osób prawnych, co skutkowało nieważnością dokonanej czynności prawnej. (odpowiedź na pozew k: 49 – 52)

W piśmie procesowym z dnia 12 grudnia 2011 r. pozwana podniosła brak legitymacji po stronie powoda D. C., argumentując to faktem, iż jedynym udziałowcem L. jest A. z siedzibą w N., w związku z czym umowa sprzedaży przez spółkę A. ploterów solwentowych spółce L., z uwagi na brak zachowania wymaganej przez art. 173 § 1 k.s.h. formy pisemnej, dotknięta była bezwzględną nieważnością, przez co powód D. C. nie mógł skutecznie ich nabyć od L., gdyż spółka ta nie była ich właścicielem, a co się z tym wiąże nie była uprawniona do rozporządzania przedmiotowymi maszynami drukarskimi. (k: 66 – 68).

W piśmie przygotowawczym z dnia 2 stycznia 2012 r. pełnomocnik powoda zawarł wniosek o zawiadomienie o toczącym się postępowaniu A. z siedzibą w N., celem umożliwienia wstąpienia tejże spółki do udziału w sprawie po stronie powodowej, jednocześnie składając pełnomocnictwo procesowe udzielone przez tą spółkę wraz z oświadczeniem o jej przystąpieniu do sprawy. Do pisma dołączono fakturę (invoice) z dnia 28 marca 2011 r. dokumentującą nabycie ploterów R. xj 640 przez L. wraz z pismem sygnowanym przez P. M. (k: 75 – 88)

W piśmie przygotowawczym z dnia 23 stycznia 2012 r. pełnomocnik powodów podtrzymał dotychczasowe stanowisko, iż egzekucja skierowana do zajętych urządzeń drukarskich narusza prawo własności powoda D. C.. Pełnomocnik powodów dołączył ponadto oświadczenie A. oraz L. z dnia 20 stycznia 2012 r. w sprawie własności ploterów, podnosząc dodatkowo, że na podstawie złożonego oświadczenia nawet w przypadku uznania powództwa na rzecz A., D. C. przysługuje roszczenie o przeniesienie własności i wydanie maszyn. (k: 99 – 104)

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 25 stycznia 2012 r. A. z siedzibą w N. została zawiadomiona o toczącym się postępowaniu, jej pełnomocnik w toku rozprawy zgłosił jednocześnie przystąpienie do sprawy po stronie powodowej. (109)

W piśmie procesowym z dnia 31 stycznia 2012 r. pełnomocnik pozwanej podtrzymał dotychczasowe stanowisko w zakresie braku po stronie D. C. czynnej legitymacji procesowej wskazując, iż powodowi nie przysługują, ani w dacie wniesienia pozwu nie przysługiwały jakiegokolwiek prawa do zajętych maszyn. Zaznaczył, że oświadczenie reprezentanta A. o uznaniu prawa własności D. C. względem urządzeń drukarskich nie ma w niniejszej sprawie znaczenia, gdyż nie mogło ono konwalidować czynności nieważnej z mocy prawa, jaką było przeniesienie własności maszyn drukarskich ze A. na spółkę córkę L.. (k: 114 – 118)

Wyrokiem z dnia 9 maja 2012 r. Sąd zwolnił spod egzekucji opisane w pozwie maszyny drukarskie (k: 135).

W uwzględnieniu apelacji pozwanej Sąd Okręgowy dla Warszawy Pragi w Warszawie uchylił wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania (k: 180).

W toku ponownego rozpoznania sprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. z siedzibą w W. zawarł w 2010 r. z W. Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę najmu pomieszczenia na ulicy (...) w W.. Najemca prowadził tam drukarnie, z wykorzystaniem m. in. sprowadzonych po podpisaniu umowy dwóch ploterów wielkoformatowych R. P. III XJ – 640 o numerach fabrycznych (...) i (...). (zeznania W. O. k: 250)

Spółka W. w dniu 20 lipca 2010 r., w związku z zaległościami w płatności czynszu za wynajmowany przez P. z siedzibą w W. magazyn przy ul. (...) w W., w ramach ustawowego prawa zastawu dokonała zajęcia wniesionych do przedmiotu najmu dwóch ploterów wielkoformatowych marki R. P. III XJ – 640 (okoliczność niesporna, zeznania W. O. k: 110, 250, pismo z dnia 20 lipca 2010 r. k: 20).

W dniu 26 maja 2011 r. spółka W. wystąpiła z wnioskiem o wszczęcie postępowania egzekucyjnego w stosunku do P. Sp. z o.o. z siedzibą w W., żądając skierowania egzekucji m. in. w stosunku do ruchomości dłużnika. Wierzyciel we wniosku zawarł informację, że wskazane wyżej maszyny drukarskie, objęte ustawowym prawem zastawu zostały zabezpieczone i znajdują się w wynajmowanym przez dłużnika magazynie. (wniosek o wszczęcie egzekucji k: 1 akt egzekucyjnych Km 95468/11)

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla (...) J. B. w toku postępowania egzekucyjnego w dniu 7 lipca 2011 r. dokonał zajęcia wspomnianych maszyn drukarskich, o czym w dniu 4 sierpnia 2011 zawiadomił D. C. pełniącego funkcję Prezesa Zarządu dłużnej spółki. Jednocześnie pismem z dnia 26 lipca 2011 r. Komornik wystąpił do PHU (...) o udzielenie informacji dotyczącej tego, czy był stroną umowy, której przedmiot stanowiły dwa plotery solwentowe zajęte w toku egzekucji, czy umowę tą zawarł z dłużnikiem, ewentualnie kto był drugą stroną umowy. W odpowiedzi z dnia 8 sierpnia 2011 r. D. K. wyjaśnił, że P. nie był jego kontrahentem, zaś przedmiotowe plotery zostały sprzedane spółce A. Ltd. na podstawie faktury VAT z 1 kwietnia 2010 r. Płatność zaś za powyższą fakturę wpłynęła na rachunek prowadzonej przez niego firmy w dniu 2 kwietnia 2010 r. z konta A.. (znajdujące się w aktach egzekucyjnych Km 95468/11: protokół zajęcia k: 20 - 23, zawiadomienia o zajęciu skierowane do D. C. k: 29 wraz z dowodem doręczenia k: 56, zapytanie skierowane do M. K. wraz z pisemną odpowiedzią k: 26, 32)

Pismem z dnia 10 sierpnia 2011 r. złożonym w postępowaniu egzekucyjnym w imieniu D. C. i A. Ltd. pełnomocnik w/ w podmiotów domagał się przekazania zajętych maszyn pod dozór właściciela D. C., powołując się na fakt, iż maszyny te nie stanowiły własności dłużnika.

Wcześniejszym pismem z dnia 20 lipca 2011 r. wierzyciel został wezwany przez reprezentującego A. i D. C. pełnomocnika do wydania zajętych ploterów, ze wskazaniem, że urządzenia te należą do A.. (k: 22- 23).

Stanowiące przedmiot zajęcia dwa plotery solventowe R. (...) 640 o numerach fabrycznych (...) i (...) nabyte zostały przez A. z siedzibą w N. od M. K., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą P.H.U. P. w dniu 1 kwietnia 2010 roku, za łączną kwotę 154 264, 50 zł. (faktura VAT o nr (...), pisemne oświadczenie M. K. k: 32 akt Km 95468/11, zeznania M. K. k: 61 – 62, potwierdzenie przelewu k: 186). Następnie A. w dniu 28 marca 2011 r. wystawiła fakturę sprzedaży na łączną kwotę 44 000 zł, obejmującą powyższe urządzenia, w której jako kupującego wskazano L. z siedzibą w W. (faktura k: 88). Jedynym udziałowcem w spółce L. jest A.. (okoliczność niesporna k: 119). Faktura powyższa została wystawiona w związku z zawartą przez obie spółki ustną umową sprzedaży maszyn drukarskich (zeznania P. M. k: 62)

W dniu 6 kwietnia 2011 r. L. sprzedała maszyny drukarskie D. C. za cenę 54 120 zł. (Faktura VAT nr (...) r. wraz dowodem wpłaty k:19).

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Zgodnie z treścią art. 841 § 1 k.p.c. do wystąpienia z powództwem ekscydencyjnym uprawniona jest osoba trzecia, której prawa zostały naruszone w związku ze skierowaniem egzekucji do określonego przedmiotu. W myśl art. 841 § 3 k.p.c. powództwo można wnieść w terminie miesiąca od dnia dowiedzenia się o naruszeniu prawa, chyba że inny termin jest przewidziany w przepisach odrębnych. Jak ustalono powód D. C. powziął wiedzę o zajęciu maszyn drukarskich w chwili powiadomienia go o tym fakcie przez komornika, tj. w dniu 4 sierpnia 2011 r. (k. 29 akt egzekucyjnych). W związku z powyższym uznać należało, iż powód wytaczając powództwo w dniu 26 sierpnia 2011 r. zachował termin określony w art. 841 § 3 k.p.c. Odmiennie rzecz się przedstawia w stosunku do drugiego ze współuczestników – A., o czym niżej. Fakt naruszenia konkretnych praw, wynikający ze skierowania egzekucji do określonego przedmiotu, zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 6 k.c., powinien udowodnić powód. W rozpoznawanej sprawie D. C. wywodził swoją legitymację czynną z faktu naruszenia przysługującego mu prawa własności zajętych urządzeń drukarskich. Nie ulega wątpliwości, że w takim przypadku do wykazania legitymacji nie wystarczy samo zakwestionowanie prawa własności dłużnika względem zajętych przedmiotów, w związku z czym pozwany nie ma obowiązku udowodnienia, że prawo własności zajętych przedmiotów przysługuje dłużnikowi, niezbędne jest natomiast wykazanie swojego prawa względem zajętych rzeczy przez osobę trzecią, tj. powoda. W toku procesu powód D. M. nie wykazał, że jest właścicielem zajętych maszyn drukarskich. Abstrahując od wątpliwości związanych z formą faktury VAT o nr (...) z dnia 1 kwietnia 2010 r. (k: 17), podniesionych przez pełnomocnika pozwanej w odpowiedzi na pozew (k: 50 -51) i przyjmując – opierając się na oświadczeniu sprzedawcy obu urządzeń M. K. (k: 32 akt Km 95468/11) i złożonych przez niego zeznaniach (k: 61 – 62), że faktura ta rzeczywiście dokumentuje nabycie urządzeń drukarskich zajętych w toku egzekucji przez cypryjską spółkę A. z siedzibą w N., stwierdzić należy, że powód D. C. nie dowiódł, że własność wspomnianych maszyn przeszła na niego w okresie poprzedzającym ich zajęcie. Rację ma bowiem pełnomocnik pozwanej, że zbycie tych urządzeń dokonane przez A. Ltd. na rzecz L. stanowiło czynność prawną nieważną z mocy prawa. Okolicznością niekwestionowaną w toku procesu było powiązanie podmiotowe obu spółek przejawiające się w tym, iż jedynym udziałowcem L. była A.. W tego rodzaju sytuacji zastosowanie znajduje art. 173 k.s.h., który stanowi, że w przypadku gdy wszystkie udziały spółki przysługują jednemu wspólnikowi albo jednemu wspólnikowi i spółce, oświadczenie woli takiego wspólnika składane spółce wymaga formy pisemnej pod rygorem nieważności, chyba że ustawa stanowi inaczej. Wymogi objęte zakresem normy prawnej wynikającej z art. 173 k.s.h. zastrzegającej zachowanie formy pisemnej powodują, iż niezachowanie tej formy skutkuje bezwzględną nieważnością takiego oświadczenia (art. 73 k.c. w zw. z art. 2 k.s.h.). Mając na uwadze powyższe, przeniesienie własności maszyn drukarskich ze spółki A. na L. było czynnością nieważną z mocy samego prawa. Powyższej oceny nie zmienia treść złożonego wraz z fakturą z dnia 28 marca 2011 r. oświadczenia P. M. o treści „zlecenie transakcji pomiędzy A. a L. przenosimy maszyny na L. sp. z o.o.” (k: 89). Z faktury z dnia 28 marca 2011 r. wynika, że pomiędzy oboma spółkami zawarta została umowa sprzedaży, na co wskazują użyte w treści tego dokumentu określenia „seller” i „buyer” oraz wskazana tam cena transakcyjna 44 000 zł. Oświadczenie zaś P. M. nie zawiera ani elementów przedmiotowo istotnych umowy sprzedaży, ani też - co równie istotne - daty w jakiej zostało złożone. W tej sytuacji nie może ono stanowić dowodu spełnienia wymogu określonego w art. 173 k.s.h. w zakresie czynności prawnej, która zgodnie z intencją strony powodowej doprowadzić miała do przeniesienia własności maszyn drukarskich na poprzednika

prawnego D. C.. Nadto sam P. M. przesłuchany w charakterze świadka zeznał, że przedmiotowa umowa została zawarta bez zachowania formy pisemnej (k: 62). W zaistniałej sytuacji L. nie nabyła własności ploterów, w związku z czym nie mogła ich następnie zbyć na rzecz D. C.. W tym przypadku nie może również znaleźć zastosowania art. 169 § 1 k.c. który stanowi, że jeżeli osoba nieuprawniona do rozporządzania rzeczą ruchomą zbywa rzecz i wydaje ją nabywcy, to nabywca uzyskuje własność z chwilą objęcia rzeczy w posiadanie, chyba że działa w złej wierze. Z cytowanego przepisu wynika, że nabycie własności od osoby nieuprawnionej do jej rozporządzania uzależnione jest od spełnienia dwóch przesłanek: wydania rzeczy przez zbywcę i objęcie jej w posiadanie przez nabywcę oraz istnienia po stronie nabywcy dobrej wiary. W niniejszej sprawie maszyny od dnia 20 lipca 2010 roku (tj. w chwili kiedy zostały objęte zastawem przez pozwaną na podstawie art. 670 k.c.) pozostawały pod faktycznym władztwem pozwanej. Jak wynika natomiast z twierdzeń powoda, do zawarcia ustnej umowy sprzedaży maszyn pomiędzy L. a D. C. miało dojść w dniu 6 kwietnia 2011 roku. Tym samym nie możliwym jest, ażeby D. C., w wykonaniu umowy zawartej ze spółką L., objął w posiadanie przedmiotowe maszyny drukarskie. Ponadto ujawnione w toku procesu powiązania kapitałowo-osobowe wskazują jednoznacznie, że D. C., nabywając od L. plotery wielkoformatowe, nie działał w dobrej wierze. Powód wspólnie z pełnomocnikiem L. i A. Pawłem Makowskim w owym czasie zasiadał w zarządzie dłużnej spółki P.. Jak wynika z zeznań P. M. spółka ta miała stać finalnym produktem ich działalności i to do tej spółki przejść miały ostatecznie aktywa L.. P. M. zeznał, że za działalność operacyjną odpowiadał D. C.. W tej sytuacji przyjąć należało, że powód musiał zdawać sobie sprawę, a przy dochowaniu należytej staranności z całą pewnością wiedzieć powinien, że nabywa maszyny drukarskie od podmiotu nieuprawnionego do rozporządzania nimi. (zeznania świadka k: 297)

W związku z powyższym przyjąć należało, że powodowi D. C. w chwili dokonania zajęcia maszyn drukarskich nie przysługiwało w stosunku do nich prawo własności, właścicielem bowiem tychże urządzeń była A., z tego też względu żądanie zwolnienia zajętych przedmiotów spod egzekucji oparte na zarzucie naruszenia prawa własności powoda podlegało oddaleniu.

Co się tyczy zachowania przez A. z siedzibą w N. terminu do wystąpienia z powództwem przeciwegzekucyjnym wskazać należy co następuje:

Jak ustalono pismem z dnia 10 sierpnia 2011 r. złożonym w toku postępowania egzekucyjnego (k: 35 – 37 akt Km 95468/11) pełnomocnik D. C. i A. Ltd. z siedzibą w N. wystąpił z żądaniem dokonania zmiany dozoru i przekazania przedmiotowych maszyn pod dozór D. C.. (k: 35 – 37 akt Km 95468/11). Datę sporządzenia powyższego pisma potraktowano, jako moment, w którym A. dowiedziała się o naruszeniu jej prawa, wynikającego z faktu zajęcia ploterów w trakcie prowadzonej egzekucji. Miesięczny termin zatem na wytoczenie powództwa przeciwegzekucyjnego przez tą spółkę upłynął z dniem 10 września 2011 r. W uwzględnieniu wniosku z dnia 2 stycznia 2012 r. (k: 75 – 77, 91) Sąd w dniu 25 stycznia 2012 r. wydał postanowienie o zawiadomieniu A. o toczącym się postępowaniu (sformułowane błędnie jako wezwanie do udziału w sprawie). W tej dacie pełnomocnik reprezentujący zarówno D. C., jak i zawiadomioną spółkę, złożył oświadczenie o przystąpieniu A. do sprawy w charakterze powoda. (protokół rozprawy k: 109). Z uzasadnienia złożonego wniosku wynika, że podstawę prawną żądania zawiadomienia A. o toczącym się postępowaniu stanowił art. 196 § 1 k.p.c. Można zatem przyjąć, że uwzględnienie wniosku nastąpiło w oparciu o wyżej wskazaną podstawę prawną. Zgodnie z treścią art. 198 § 2 k.p.c. skutki prawne, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa, w stosunku do osób zawiadomionych w myśl artykułów poprzedzających, a więc również na podstawie art. 196 § 1 k.p.c., następują z chwilą przystąpienia tych osób do sprawy w charakterze powodów. Skoro zatem A. Ltd. powzięła informację o naruszeniu jej praw w dniu 10 sierpnia 2011 r. to zachowanie miesięcznego terminu prekluzyjnego, określonego w art. 841 § 3 k.p.c., wymagało przystąpienia przez nią do sprawy do dnia 10 września 2011 r. Przystąpienie do sprawy po tej dacie stanowiło uchybienie terminu z art. 841 § 3 k.p.c., co z kolei stanowiło samoistną przesłankę oddalenia powództwa A..

Ponadto należy zauważyć, że zgodnie z treścią art. 843 § 3 k.p.c. występując z powództwem przeciwegzekucyjnym powód powinien w pozwie przytoczyć wszystkie zarzuty, jakie w tym czasie mógł zgłosić, pod rygorem utraty prawa korzystania z nich w dalszym postępowaniu. Skorzystanie przez pełnomocnika reprezentującego zarówno D. C. i A. z instytucji uregulowanej w art. 196 k.p.c. w realiach rozpoznawanej sprawy stanowiło w istocie niedopuszczalną próbę obejścia określonych w art. 843 § 3 k.p.c. wymogów w zakresie wyczerpującego przytoczenia wszelkich zarzutów już

w pozwie. Przypomnieć wypada, że pierwotnie pełnomocnik powoda wskazywał, że skierowanie egzekucji do zajętych w toku postępowania maszyn drukarskich narusza prawo własności D. C., na kolejnych etapach procesu zaś zarzut ten uległ niedopuszczalnej w świetle art. 843 § 3 k.p.c. modyfikacji, przyjmując postać naruszenia prawa własności A. Ltd. (pismo z dnia 2 stycznia 2012 r. k: 75 – 77), aby następnie przekształcić się w alternatywnie sformułowany zarzut naruszenia roszczenia o przeniesienie własności i wydanie maszyn przysługującego D. C., na wypadek przyjęcia, że właścicielem maszyn jest A. (pismo z dnia 23 stycznia 2012 r. k: 100 wraz z oświadczeniem działającego w imieniu spółek A. i L. P. M. z dnia 20 stycznia 2012 r. k: 104). W kontekście zatem art. 843 § 3 k.p.c. oraz art. 196 § 1 k.p.c. uwzględnienie wniosku o zawiadomienie o toczącym się procesie A., celem umożliwienia wstąpienia przez tą spółkę do udziału w sprawie w charakterze powoda, ocenić należy, jako rozstrzygnięcie błędne, zaś zarzuty wykraczające poza pierwotnie zgłoszone naruszenie prawa własności D. C. i obejmujące naruszenie innych praw tego powoda, bądź prawa przysługującego drugiemu z powodów, podlegały na podstawie art. 843 § 3 k.p.c. pominięciu.

Co się tyczy złożonej na etapie postępowania apelacyjnego umowy przeniesienia własności ploterów wraz z cesją wierzytelności należnych od W. Sp. z o.o. (k: 176 – 177) wskazać należy, iż umowa ta została zawarta w związku z brakiem jednoznacznego ustalenia przez Sąd Rejonowy rozpoznający sprawę po raz pierwszy tego, komu prawo własności maszyn drukarskich przysługuje i celem rozwiania istniejących w tym zakresie wątpliwości (pkt. II 3 i III umowy). Zawarcie powyższej umowy w toku procesu pozostawało bez wpływu na treść rozstrzygnięcia Sądu ponownie rozpoznającego sprawę. Przedmiotem umowy było bowiem przeniesienie własności maszyn drukarskich przez spółkę A. na L. i następnie przez tą spółkę na rzecz D. C. oraz przeniesienie na rzecz D. C. przysługujących spółkom A. i L. wierzytelności wobec spółki W. z tytułu bezprawnego zatrzymania ploterów (pkt. III 1, 2 i 3 umowy). Zgodnie z treścią art. 848 k.p.c. zajęcie ma ten skutek, że rozporządzenie ruchomością dokonane po zajęciu nie ma wpływu na dalszy bieg postępowania, a postępowanie egzekucyjne z zajętej ruchomości może być prowadzone również przeciwko nabywcy. Skoro zatem do zawarcia omawianej umowy, której przedmiotem było m.in. przeniesienie własności urządzeń drukarskich, doszło już po ich zajęciu komorniczym, okoliczność ta w świetle art. 848 k.p.c., pozostaje bez wpływu na dokonaną ocenę co do braku po stronie D. C. czynnej legitymacji w rozpoznawanej sprawie. Zawarta umowa w żadnym wypadku nie mogła również prowadzić do konwalidacji nieważnej umowy sprzedaży maszyn drukarskich zawartej pomiędzy A. Ltd. a L..

W ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w toku postępowania nie daje podstaw do przyjęcia, że umowa sprzedaży ploterów firmy R. zawarta pomiędzy cypryjską spółką A. a M. K. stanowiła pozorną czynność prawną, dokonaną w celu ukrycia innej czynności, tj. sprzedaży tych ploterów na rzecz spółki P. Sp. z o.o. z siedzibą w W.. Aby można było zasadnie zakładać tego rodzaju wadę oświadczeń woli podmiotów zawierających wspomnianą umowę, okoliczności towarzyszące jej zawarciu musiałyby wskazywać na istnienie po obu stronach umowy tajnego, niedostępnego osobom trzecim porozumienia, że złożone oświadczenia woli nie mają wywołać skutków prawnych z nich wynikających. Z wiarygodnych w ocenie Sądu zeznań M. K. (k: 110 – 111) wynika, że do sprzedaży i wydania urządzeń doszło po uprzednim ich zamówieniu przez przedstawiciela A., wystawieniu faktury i dokonaniu przedpłaty przelewem bankowym z rachunku zamawiającego. Następnie przedmiot sprzedaży został odebrany przez przedstawiciela nabywcy. Twierdzenia pełnomocnika pozwanej odnośnie tego, iż przedmiot sprzedaży nigdy nie opuścił terytorium Polski, co stanowiło warunek konieczny zastosowania O stawki VAT, związanej z wewnątrzspółnotowym nabyciem towarów, nie zostały potwierdzone. Z zeznań bowiem W. O., nie wynika bowiem dokładnie, w jakiej dacie urządzenia drukarskie zostały dostarczone do wynajętego od pozwanej pomieszczenia, zwłaszcza czy odbyło się to czasie, który uniemożliwiał uprzednie wywiezienie maszyn z Polski. Ponadto podkreślenia wymaga to, iż samo objęcie sprzedaży zerową stawką VAT, przewidzianą dla sprzedaży wewnątrzspółnotowej towarów, w powiązaniu nawet z faktem nieopuszczenia przez urządzenia terytorium Polski, w żadnym wypadku nie przesądza o istnieniu po stronie sprzedawcy urządzeń świadomości i zamiaru ukierunkowanego na to, aby stały się one własnością innego podmiotu aniżeli nabywca.

O obowiązku zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanej orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 105 § 1 k.p.c. Na koszty te złożyły się następujące kwoty: 5400 zł z tytułu wynagrodzenia reprezentującego pozwaną pełnomocnika procesowego podczas rozpoznania sprawy w I i II instancji, określone w

wysokości stawki minimalnej na podstawie § 6 pkt. 6 i § 12 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, 51 zł z tytułu opłaty skarbowej od udzielonych pełnomocnictw procesowych oraz 2706 zł z tytułu opłaty od apelacji. W rozpoznawanej sprawie po stronie przegrywającej występowali dwaj współuczestnicy. Zgodnie z treścią art. 105 § 1 k.p.c. współuczestnicy sporu zwracają koszty procesu w częściach równych. Sąd może jednak nakazać zwrot kosztów odpowiednio do udziału każdego ze współuczestników w sprawie, jeżeli pod tym względem zachodzą znaczne różnice. W niniejszej sprawie odstąpiono od zasady określonej w zdaniu pierwszym powołanego przepisu i całością kosztów obciążono wyłącznie powoda D. C., mając na względzie: po pierwsze istniejące różnice w zakresie udziału poszczególnych współuczestników procesowych w toczącym się postępowaniu - A. z siedzibą w N. przystąpiła do sprawy już w toku procesu, po drugie zaś treść zawartego przez współuczestników porozumienia w przedmiocie kosztów procesu (k: 105). Skoro A. dokonała cesji na rzecz D. C. roszczenia o zwrot kosztów procesu, to tym samym D. C. przejął na siebie ryzyko związane z koniecznością ich poniesienia w razie przegrania sporu, w związku z czym w zaistniałej sytuacji w ocenie Sądu, obciążenie kosztami wyłącznie tego powoda znajdowało uzasadnienie w treści art. 105 § 1 zd. 2 k.p.c.

ZARZĄDZENIE

- odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powodów.